

Ahv istub puu otsas, paneb hoolega mehe toime-  
tusi tähele ja mõtleb: „On see vanamees aga juhm:  
valib kõige paremad terad välja, paneb nad kõrvitsa  
sisse ja arvab, et mina neid sealt kätte ei saa. Aga  
ma lähen otsekohe ja võtan sealt enesele hea käpu-  
täie!“ Niisuguste mõtetega ronib ahv ettevaatlikult  
puu otsast maha ja vaatab hoolega ringi, kas talu-  
mees ehk tagasi pole ilmunud. Viimast pole aga  
kuskil näha ja ahv lipsab ruttu aeda, hiilib kõrvitsa  
juure ja vaatab august sisse. Tõepoolest, terad on  
seal. Vaja aga ruttu neid välja võtma hakata. Ka  
silmust ega muud kahtlast asja pole näha. Kahjuks  
on auk pisut kitsas. Vanamees ei võinud ka laiemat  
teha! Suure vaevaga kätt sirgu ajades surub ahv käe  
august läbi ja krapsab sealt tugeva peotäie teri. Seal  
sahiseb midagi põõsastes. Talumees jookseb ruttu  
koti ja nõõriga. Ahv näitab aga hambaid ja mõtleb:  
„Jookse niipalju kui tahad, mina olen sinust ikkagi  
kõrgem. Hüppan kui lind oksale ja õrritan sind  
pealegi.“ Ahv katsub kätt ühes teradega august välja  
tõmmata, aga ei saa seda teha, sest auk on nii kitsas  
tehtud, et rusikasse tõmmatud käsi sealt läbi ei mahu.  
Teri käest ära visata ahv ka ei raatsi. Talumees jõuab  
aga iga minutiga lähemale. Ahv katsub eest ära  
jooksta, lohistab enesega rasket kõrvitsat ühes ja ei  
jõua seepärast ruttu edasi. Ta tahab puu otsa hüppata,  
ei saa aga ronida, sest üks käsi on kõrvitsa sees kinni.

Talumees jõuab aga selle aja sees ahvile järele,  
viskab talle koti pähe, et ta hammustada ega küünis-  
tada ei saaks, seob ta nõõriga kinni ja viib oma  
vaenlase suure rõõmuga koju.

Teisel päeval müüb talumees ahvi kaupmehele